

[Lange.]

Det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup) maa have misforstaaet mig, naar han sagde, at jeg havde udtalt, at vi fra konservativ Side ikke ønskede Støtte fra vore Vælgere. Det, jeg talte om, var — og det var det ærede socialdemokratiske Medlems Udtalelser, jeg henviste til —, at vi ikke under en Form som denne ønskede Støtte til vore Vælgere. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Begrundelsen herfor; den har jeg givet en Gang. Men naar det ærede Medlem sagde, at vi ikke ønskede Støtte fra vore Vælgere, er det naturligvis i høj Grad urigtigt. Det gode ved det er, at vi føler os overbevist om, at den Støtte, vi ønsker, vil vi ogsaa faa, og jeg tænker, at det ærede Medlem kunde have undladt at have Bekymringer desangaaende. Jeg tror, det ærede Medlem kan have nok i sine egne Bekymringer, og hvis vi faar Lov til at leve saa længe, kan vi jo tales ved efter den kommende Valgdag.

Til sidst vil jeg blot sige, at efter de Udtalelser, der er faldet fra forskellige Sider, forudsiger jeg, at alle vore Ændringsforslag ikke vil kunne gennemføres. Uden at komme ind paa de enkelte Ændringsforslag skal jeg blot tilføje, at hvis vore Ændringsforslag ikke bliver gennemført, er der visse Ændringsforslag, stillet af Partiet Venstre, som vi fra vor Side kan stemme for. Der vil bl. a. være en Række af de Ændringsforslag, som er stillet til Moratorieafsnittet, som vi subsidiært ønsker at stemme for, idet vi erkender, at disse paa afgørende Punkter indeholder væsentlige Forbedringer. Men jeg vil gerne fremhæve, at fordi vi ønsker at stemme for disse Ændringsforslag, gaar vi ikke ind for Princippet i Moratorieordningen, som selv efter disse Ændringsforslags Gennemførelse indeholder Bestemmelser, som vi ikke kan tiltræde.

Veistrup: Den ærede Ordfører for Venstre syntes, at jeg fortjente en Tak, fordi jeg havde mindet ham om hans Stilling til Spørgsmaalet om Rentenedsættelse paa et tidligere Tidspunkt. Der er ikke noget at takke for. Jeg skal altid være villig til, naar det viser sig, at man har glemt sit Standpunkt eller gaar fra det, at minde om det, og derfor fortjener jeg ingen Tak. Det er i Virkeligheden noget, man bør gøre ved enhver saadan Lejlighed.

Det var ret ejendommeligt at høre det ærede Medlems sidste Tale. Det ærede Medlem talte kun om Konverteringen og nævnte overhovedet ikke det centrale, det,

som er Forudsætningen for Konverteringen, nemlig Rentelettelsen.

Naar det ærede Medlem Gang paa Gang sagde, at Regeringen har ført de korslagte Armes Politik, medens Venstre var villigt til Forhandling, vil jeg gerne spørge det ærede Medlem: Er han da villig til at gaa ind i en Forhandling om Rentelettelsen? Naar det ærede Medlem atter og atter har præciseret sin Villighed til at gaa ind i Forhandlinger om Regeringsforslaget, og at det i Virkeligheden var Regeringens Skyld, at man ikke kom nogen Vegne, vil jeg gerne spørge det ærede Medlem, om han vil gaa ind i en Forhandling om Rentelettelsen, altsaa Lovforslagets 2det Afsnit. Hidtil har det i alt Fald været saadan, at det er det ærede Medlem, som i det Spørgsmaal har staaet med korslagte Arme. Det ærede Medlem har betroet mig den ene Gang efter den anden, at det gik han ikke med til. Derfor synes jeg, at han vender Forholdet paa Hovedet, naar han paastaar, at det er Regeringen, der ikke har villet Forhandling. Det er tværtimod det ærede Medlem og hans Parti, som har nægtet at gaa ind i en Forhandling om et Spørgsmaal, der er aldeles afgørende ogsaa for Konverteringen. For det er en fuldkommen Misforstaaelse at tro, at naar man blot gennemfører Ændringsforslag Nr. 10, saaledes som det er formet af Venstre, er alting klappet og klart med Hensyn til at gennemføre Konverteringen. Dertil kræves langt mere end det, der er stillet Forslag om i Ændringsforslag Nr. 10.

Naar det ærede Medlem (Lange), som talte for de Konservative, fremhævede, at naar Regeringen stod saa fast paa sit Standpunkt ikke at ville forhandle om den Sag, kunde det aldrig være rigtigt, at Rigsdagen skulde bøje sig derfor, vil jeg gerne sige: Bare det ærede Medlem ikke tager fejl af Rigsdagen og af Landstinget. Thi det forholder sig saaledes, at der foreligger et Forslag, fremsat af Regeringen, som har sit parlamentariske Flertal i Orden, og altsaa et Forslag, som har Tilslutning i langt den overvejende Del af Befolkningen. Naar man kommer og fortæller, at Rigsdagen ikke skal bøje sig, tror jeg derfor, man maa erindre, at det er Landstinget, som nægter at bøje sig, og dette har for saa vidt ikke noget med selve Begrebet Rigsdagen at gøre. Vi staar altsaa med et Forslag, som er forelagt af Regeringen, der, som jeg sagde, har sit parlamentariske Flertal i Orden; det er vedtaget af Folketinget, der er i Overensstemmelse med Flertallet i Befolkningen,